

derved, og oven i Købet føre Beviset. Det er der jo rettet paa i denne Lov. — Nu skal det altsaa slaas fast, at der skal finde en ordentlig alvorlig Prøvelse Sted af, om der virkelig er Grund til at sikre Kysten eller „fredes“ Kysten, som det hedder. Og det forekommer mig ganske heldigt, at dette Spørgsmaal i sidste Instans skal afgøres af Landbrugsministeren. Det vil altsaa sige, at der er en Rekurs lige op til Landbrugsministeren, og det glæder mig, at den højtærede Minister, der her havde Ordet i Dag, ikke fremsatte nogen Indvending paa det Punkt. Som det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) netop fremhævede, kan der komme til at foreligge Tilfælde, hvor det er meget vanskeligt for almindelige Synsmænd at skønne om, hvorvidt en Sikring i den Udstrækning, som Kystejererne forlanger, virkelig er paakrævet og nødvendig. I saadanne Tilfælde, hvor der i betydelig Afstand fra Land ligger en Revle eller en Stenbarre, ville Synsmændene maaske føle sig noget betænkelige ved at udstrække Forbudet saa langt. Men hvis det virkelig ved sagkyndigt Skøn kan godtgøres, at det er nødvendigt for Kysten, er det jo meget heldigt, at man ved en Appel til Landbrugsministeren kan faa de bedste sagkyndige til at overveje den Sag; de ville have mere Mod til at udstrække Forbudet, end Synsmændene have. Det udelukker jo ikke, at den højtærede Minister havde fuldstændig Ret, da han i det andet Ting sagde, at der trænges til noget mere for at sikre vore Kyster end det, som denne Lov yder, og at det maaske maatte være Statens Opgave at tage denne Sag i sin Haand; men derved vil man jo, som den højtærede Minister ogsaa fremhævede, komme ind paa et Spørgsmaal om Bekostninger, som maaske vil skræmme, og det er vel heller ikke tilstrækkelig forberedt. Jeg vil dog imidlertid haabe, at den højtærede Minister ikke vil lade denne Sag gaa sig af Glemme. Hvis der viser sig Trang til at sikre Kysten, vil det sikkert være rigtigt, at Staten træder til.

Naar jeg skulde ønske denne Lov uddet noget mere, saa skulde det være i den Retning, at andre end netop den paa-gældende Kystejer skulde kunne have Lov til at begære et Forbud nedlagt. Jeg mener altsaa, at en Mand skulde have Lov til at begære et Forbud nedlagt, ikke alene med Hensyn til sin egen Kyst og Strand, men ogsaa med Hensyn til Naboens. Det nytter ofte en Mand kun lidet, at han faar sin egen lille Kyststrækning fredet og sikret, naar Havet kan bore sig ind paa Na-

boens Strand og derved omgaa hans, saaledes at hans Kyst derved kommer i Fare, selv om der ikke tages Sten bort lige umiddelbart foran hans Kyst. Og da det, som her tilsigtes, netop er et Spørgsmaal af offentlig Interesse, for at sikre vort Land lige over for Havets Angreb, saa ser jeg ikke, at der i og for sig vil være noget i Vejen for, naar det skønnes nødvendigt, at en hel Kyststrækning, som maaske er delt mellem mange Ejere, fredes, at saa enhver af disse Ejere kan forlange en Fredning over hele Linien.

Det Spørgsmaal, som baade i det andet Ting og ogsaa her i Dag har givet Anledning til en hel Del Bemærkninger, saavel fra den højtærede Ministers Side som fra det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensens) Side — er Bestemmelserne i § 1 om, at den, der begærer Kystsikring, derved underkaster sig selv den Servitut eller Byrde, hvad man skal kalde det, at heller ikke han fra sin Strandbred, det vil sige den ubevoksede Del af Kysten, maa tage respektive Sten, Grus, Sand osv. Det var den højtærede Minister betænkelig ved, og det ærede 4de kongevalgte Medlem endnu mere, og den højtærede Minister talte endogsaa om, at man skulde hævde Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Jeg vil tillade mig at sige, at jeg forstaar ikke rigtig dette. Naar en Ejer begærer, at der paa Forstranden foran hans Ejendom, som han jo vitterlig ingen Ret har til mere end enhver Borger i Staten, skal lægges en Byrde til Fordel for hans Ejendom, til Fordel for ham, saa siger man til ham: Ja, vil du derved altsaa gøre Indskrænkning i dine Medborgeres Rettigheder til at tage Sten, Grus, Sand osv. paa Forstranden, saa gør du det paa den Betingelse, at du samtidig afskærer dig selv fra at tage Sten, Grus, Sand osv. fra din egen Strandbred, fra den ubevoksede Del af Stranden. Det er Vilkaarrene; vil han ikke gaa ind paa de Vilkaar, sætter han mere Pris paa at kunne tage Sten og Grus fra sin ubevoksede Strandbred end paa at faa Beskyttelse med Hensyn til Forstranden, ja, saa undlader han at begære dette Forbud, men begærer han det, saa har han underkastet sig Vilkaarrene. Der er, efter mit Skøn, ikke den fjerneste Grund til at tale om Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Men det forekommer mig, at det vilde være højst modsigende, hvis Skønsmændene, eventuelt Landbrugsministeren, skønne, at det er nødvendigt for at sikre denne Kyststrækning, at der ikke tages Sten, Grus osv. fra Forstranden, at man saa skulde lade det staa Ejeren frit